

Drávucz Zsolt

Újra

*Az ablakszemek mögött szobainasra akasztjuk
a kabátot, a sálát, az esernyőt, lerúgjuk
magunkról az átázott cipőt,
a hússzínű lámpafényben megvacsorázunk.
Levendula és öblítő illata szorul a szobákba
zsúfolt miniatűr emlékek közé.
Házunk tégláit valamikor én raktam egymásra,
útnyomatok szerint – ide a háló, oda a konyha,
a fürdő. Ajtónk elé lépcső és kert,
a polcokra Kassák mellé Jung és Freud. Most
csöndben igazítja párnámat, a lepedőt
kisimítja. Mellém telepszik.
Épphogy kész, de tudja, hogy a falak megadják
magukat az időnek, és mikor szél
rázza az ablakszemeket, én
újra a téglákat rakom – ide a háló, oda a konyha,
a fürdő. Ajtónk elé lépcső és kert. A szemek
mögé hússzínű lámpafény.*

Balaton, március

*Látod, ez itt még a régi.
Sötét víz, kövek, nádas,
meztelen talpak alatt
a szúrós fütakaró. Szél,
hullám, üres nyaraló,
nyitva maradt ablak.
Lecsavarozott padok
bámulnak a kék
csendbe. Üres égbolt,
néha sirályok, felhők.
A talponállóban még
sörszagú a könnyöklő.
Hat hónapja itt ültünk.
Én kavicsot víztükörbe,
te neveltél. Egy kavics
azóta is a levegőben.
Mint mondják, csoda.
Pedig csak mi voltunk.*

Gömbkőris

(Fraxinus ornus Mecsek)

*Éppen húsz éve, hogy zsenge ágaimon
először fakadtak rügyek. Tavasz volt,
bár áprilisban még havazott. Őseimet
megszelídítették, gondosan metszették.*

*Gömb alakú lombomon az ősz vöröslő
nyomokat hagyott. Régebben megittattak,
ma már nem szomjazom. Türelemmel
nemesítettek, gallyaim gondozták.*

*Karácsonykor fényfüzér, nyáron
lampion – így teltek az évszakok.
A teraszról ráncos emberek nézik,
ahogyan szép lassan fiatallá nővök.*

*Ma gyerekzsivajtól reszketnek
leveleim. Valaki törzsembe karcol
nevet és dátumot. Nem bánom.
Éppen húsz éve vártam erre.*